

РЕШЕНИЕ

№ 807

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11140** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл.27, ал.4 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез управителя А. М., срещу Решение за отказ за възстановяване на акциз № РВА-5800-184/32-183993 от 29.06.2020 г., издадено от с.д.директора на Териториална Дирекция Югозападна, потвърдено с Решение № Р-533/32-306543 от 20.10.2020 г. на директора на Агенция Митници, с което е отказано възстановяване на платен акциз за етилов алкохол, в размер на 168 551,88 лв., по искане с рег. № ИВ-22-3-5-36/32-122293/27.04.2020г.

В жалбата са развити съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Релевира се, че дружеството е изпълнило изискванията на чл. 7, ал. 2 и чл. 8, ал. 3, т.1 от ППЗАДС, както и че е вложило в производството закупения алкохол с платен вече акциз. Твърди се, че няма нормативно изискване производителят да притежава фактура на негово име за придобитата акцизна суровина и да е платец на акциза, за да се признае правото на възстановяване. Счита се, че са спазени изискванията на чл. 7, ал. 2 от ППЗАДС, а именно акцизът да е платен и искането за възстановяване да е направено след реализация на стоките. Посочва се, че претендиращият акциз не е възстановен на друго дружество от групата М. и в този смисъл не е налице твърдяното от административния орган обстоятелство, че е налице „неоснователно обогатяване“ на М. България Продакшън, както и че не би могло да възникне, каквото и да било ощетяване на бюджета или злоупотреба с акциз. На

основание изложените аргументи е изразено искане за отмяна на оспореното решение. В откритото съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. П., която поддържа жалбата и заявените със същата искания. Претендира присъждане на разноските по делото по представен списък. Представя писмени бележки от 25.01.2021г.

Ответникът – директор на Агенция Митници, чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата и изразява искане за нейното отхвърляне като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на разноските на насрещната страна. Представя писмени бележки от 25.01.2021.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 27.04.2020 г. [фирма] е подало искане по образец на Приложение № 16 с рег. № ИВ-22-3-5-36/32-122293 за възстановяване на акциз на основание чл. 22, ал. 3, т. 4 от ЗАДС в размер на 168 551,88 лв. за вложени общо 15 322,90 литра чист етилов алкохол като съставка в полуготови продукти - фонданов пълнеж, използван при производството на шоколадови изделия, реализирани през периода 01.05.2015 г. - 31.12.2016 г.

Митнически служители в ТД Югозападна извършили проверка на искането и приложените към него документи, резултатите от която са обективирани в Протокол за възстановяване на акциз № ВГ005800-ИВ-22-3-5-15- ПП 203 от 22.06.2020 г. /л.245 и следващите/.

След извършена справка в Търговския регистър към Агенцията по вписванията, е констатирано, че [фирма] е с основна икономическа дейност: „предоставяне на услуги по преобразуване на суровините и/или пакетиране в крайния продукт, на свързани дружества от групата или трети лица, производство и продажба на хранителни продукти". [фирма] се явява изпълнител и производител на шоколадови изделия, а възложител по договор за изработка на ишлеме е „М. Ю. Г.", Швейцария с V. № СНЕ 116275017MWST. Цитираното дружество е вписано в Търговския регистър като чуждестранно лице, регистрирано по чл. 133, ал. 2 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) чрез акредитиран представител [фирма].

Приложени са 10 (десет) броя А., издадени от [фирма] за освободената за потребление акцизна стока етилов алкохол с код по КН 2207 1000, в които за получател е вписано „М. Ю. П. Г. - клон България", а под място на доставка е вписано [фирма] - [населено място], Фабрика за шоколадови изделия.

Представени са фактури за продажба на етиловия алкохол, издадени от лицензирания складодържател [фирма], видно от които платец на акциза е „М. Ю. П. Г. - клон България". След извършена справка в Търговския регистър митническите органи са установили, че собственик на капитала е „М. Ю. П. Г." -Швейцария.

В хода на административното производство с писмо рег. № 32-158505/05.06.2020 г. жалбоподателят е заявил, че акцизът по фактурите за закупения етилов алкохол е бил фактуриран отделно с фактура №[ЕИК]/30.11.2019 г., както и е декларирал, че акцизът не е бил възстановен на никое друго дружество от групата М.

Жалбоподателят е предоставил към искането фактури за реализация, издадени от „М. Ю. Г.", Швейцария с V. № ВГ[ЕИК] към получатели на готовата продукция, икономически оператори на територията на страната и държави членки на ЕС.

От представените в хода на проверката документи, митническите служители са установили, че етиловият алкохол, по който се претендира възстановяване на акциз е закупен по поръчка на „М. Ю. Г.“, Швейцария от дружеството „М. Ю. П. Г. - клон България“, като последното го е закупило от лицензирания складодържател [фирма]. При проверката е констатирано още, че вложените суровини в т.ч. етилов алкохол, както и готовата продукция, са собственост на „М. Ю. Г.“, Швейцария през целия процес на производство от заприходяването на основните суровини и материали до изписването на готовата продукция. Удостоверяването на физически произведените количества готов продукт се документира чрез производствен ордер, в който са отразени количествата готова продукция, произведена в полза на „М. Ю. Г.“, Швейцария за съответния период.

След извършена проверка в модул „СУА на Б.“ в хода на административното производство е установено, че начисленият акциз за етиловия алкохол, отразен в издадените фактури е с получател „М. Ю. П. Г. - клон България“. „М. Ю. Г.“, Швейцария, в качеството му на „Възложител“ е придобил етиловия алкохол по фактури без акциз от „М. Ю. П. Г. - клон България“. Производител на шоколадовите изделия, обект на искането е [фирма], а собственик на суровините (етилов алкохол), материалите и готовата продукция е „М. Ю. Г.“, Швейцария.

Въз основа на горната фактическа обстановка, която не е спорна между страните, е издадено Решение за отказ за възстановяване на акциз № РВА-5800-184/32-183993 от 29.06.2020 г., с което с.д.директорът на ТД Югозападна е приел, че не са изпълнени изискванията на чл. 7, ал. 2 и чл. 8. ал. 3, т. 1 от ППЗАДС, тъй като дружеството не е приложило фактури за закупен алкохол и алкохолни напитки по цени с включен акциз. Изложени са мотиви, че [фирма] не се явява платец на възникналото задължение за акциз, поради което не следва да се възползва от правото на възстановяване на искания акциз в размер на 168 551,88 лв.

Цитираното решение е връчено на 06.07.2020 г. и е обжалвано пред директора на Дирекция „Митници“ с жалба с рег. № 32-207994 от 20.07.2020 г.

Директорът на Агенция Митници се е произнесъл с Решение № Р-533/32-306543 от 20.10.2020 г., с което е отказано възстановяване на платен акциз за етилов алкохол в размер на 168 551,88 лв. Изложени са мотиви, че акцизът следва да бъде възстановен на лицето, понесло данъчната тежест и че в случай, че се стигне до възстановяване на акциз на лице, което не е понесло данъчната тежест, това би довело до неоснователно обогатяване. С оглед изложеното директорът на Агенция Митници е приел, че правилно с.д. директор на Териториална Дирекция Югозападна е преценил, че не са налице условията за данъчно облекчение по отношение на М. България Продакшън“ Е. в качеството му на изпълнител по договор за изработка на ишлеме, тъй като цитираното дружество не се явява платец на възникналото задължение за акциз и не следва да се възползва от правото на възстановяване. Решението е връчено на жалбоподателя на 22.10.2020 г.

Въз основа на установената по делото фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, вр. чл. 27, ал.4 от ЗАДС и от лице, което притежава процесуална легитимация - адресат на оспорения акт, с който се отказва възстановяване на платен акциз.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, вр. чл. 27, ал.4 от ЗАДС съдебният контрол за

законосъобразност и обоснованост на оспорения акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

С оглед дължимата проверка съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган, съгласно допълнително представените по делото от ответника Заповед № 3299/23.04.2020 г. и Заповед № ЗАМ-1583/32-305059/19.10.2020 г. Оспореното решение е издадено в предвидената от закона форма, без да са допуснати съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила, но е постановено в нарушение на материалния закон.

Предмет на съдебен контрол е Решение за отказ за възстановяване на акциз № РВА-5800-184/32-183993 от 29.06.2020 г. на с.д.директора на Териториална Дирекция Югозападна, потвърдено с Решение № Р-533/32-306543 от 20.10.2020 г. на директора на Агенция Митници, с което е отказано възстановяване на платен акциз за етилов алкохол в размер на 168 551,88 лв. на жалбоподателя.

За да постанови отказа си, с.д.директорът на Териториална Дирекция Югозападна е приел, че М. България Продакшън“ Е. не изпълнява изискванията на чл. 7. ал. 2 и чл. 8 ал. 3, т. 1 от Правилник за прилагане на закона за акцизите и данъчните складове (ППЗАДС), тъй като не е платец на акциза, който претендира да му бъде възстановен.

Съгласно разпоредбите на чл. 2 ЗАДС в общия случай алкохолът и алкохолните напитки подлежат на облагане с акциз, но при наличието на определени условия платеният за определени алкохолни продукти акциз се възстановява. В процесния случай на основание чл. 22, ал. 3, т. 4 от ЗАДС се възстановява платеният акциз за алкохола и алкохолните напитки, вложени в производството на хранителни продукти (с пълнеж или приготвени по друг начин), когато алкохолът и алкохолните напитки са вложени пряко или като съставка в полуготови продукти, при условие че алкохолното съдържание не надвишава 8,5 литра чист алкохол на 100 килограма от шоколадовите изделия и 5 литра чист алкохол на 100 килограма от другите хранителни продукти. Съгласно изискването на чл. 7, ал. 2 от ППЗАДС лицата производители влагат в производството алкохол и алкохолни напитки с платен акциз, като възстановяването се извършва след реализация на стоките, в които алкохолът е вложен. Видно от разпоредбата на чл. 8, ал. 3, т. 1 от ППЗАДС към подаденото искане по образец се прилагат изрично изброени документи, част от които са копия от фактурите за закупените алкохол и алкохолни напитки по цени с включен акциз или митническа декларация за внесените алкохол и алкохолни напитки.

Право на възстановяване на акциз имат лицата, производители на продуктите, посочени в чл. 22, ал. 3, 4 и 5 ЗАДС, като зависимост от категорията продукти, за производството на които е използван алкохол или алкохолна напитка, право да искат възстановяване на акциза имат различни групи лица, които са изброени в чл. 7, ал. 1 ППЗАДС. Първата група е тази на лицата по чл. 22, ал. 3 ЗАДС, а именно това са производители на оцет, лекарства, ветеринарномедицински продукти, ароматични продукти с алкохолно съдържание до 1,2% vol за добавки към хранителни стоки и безалкохолни напитки, хранителни продукти (с пълнеж или приготвени по друг начин), когато алкохолът и алкохолните напитки са вложени пряко или като съставка в полуготови продукти, при условие, че алкохолното съдържание не надвишава 8.5 л чист алкохол на 100 кг от шоколадовите изделия и 5 л чист алкохол на 100 кг от другите хранителни продукти.

За да реализират това свое право, лицата подават до директора на териториалната

дирекция по тяхното седалището искане, което съдържа задължителна информация за вида и количеството на реализираните стоки, в които са вложени алкохол и алкохолни напитки; вида, количеството, единичната цена с включен акциз и алкохолното съдържание на вложените алкохол и алкохолни напитки и сумата на акциза, подлежащ на възстановяване - общо и по видове вложени алкохол и алкохолни напитки. Законът изисква към искането да се приложи копие от фактурите за закупените алкохол и алкохолни напитки по цени с включен акциз или митническа декларация за внесените алкохол и алкохолни напитки; разходната норма на вложените алкохол и алкохолни напитки в единица изделие съгласно технологичната инструкция за производство на съответните продукти или отраслова норма; санитарното разрешително от регионалната инспекция за опазване и контрол на общественото здраве - за производителите на оцет, на ароматични продукти за добавки към хранителни стоки и безалкохолни напитки и на хранителни продукти и документите, удостоверяващи реализацията на произведените стоки, в които са вложени съответния алкохол и алкохолни напитки.

От цитираната нормативна уредба следва извод, че съгласно чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 1 от ППЗАДС субект на правото на възстановяване на акциз са производителите, които са вложили съответния алкохол в производството си, като друго задължително условие е акцизът да се възстановява след реализация на стоките, в който същият е вложен. След подаване на исканията и другите определени от закона документи, митническото учреждение, до което са подадени, извършва проверка за наличието на обстоятелствата и условията за възстановяване на акциза, а именно дали е платен, има ли изискуеми задължения за заплащане на акциз, дали лицата отговарят на законовите изисквания и имат ли право да искат възстановяване на данъка. Ако се установи, в резултат на проверката, че са изпълнени условията за възстановяване на това право и че акцизът е действително внесен, на лицето се възстановява внесения акциз (чл. 10, ал. 1 и 2 ППЗАДС).

Страните не спорят по фактите, тъй като по делото е безспорно установено, че материалните изисквания на чл. 22, ал. 3, т. 4 и чл. 22, ал. 6 от ЗАДС са изпълнени спрямо жалбоподателя. Спорен по делото е въпросът, следва ли акцизът да бъде възстановен на [фирма] при положение, че е заплатен от „М. Ю. П. Г. - клон България”.

Настоящият съдебен състав приема, че незаконосъобразно митническите органи са отказали правото на възстановяване на акциз на [фирма], тъй като именно то е субект на правото на възстановяване на акциз съгласно чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 1 от ППЗАДС, което следва да докаже, че са налице условията на чл. 22, ал. 3, т. 4 от ЗАДС.

По делото е безспорно доказано, както и не е спорно между страните, че етиловият алкохол, по който се претендира възстановяване на акциз е закупен по поръчка на „М. Ю. Г.”, Швейцария от дружеството „М. Ю. П. Г. - клон България”, като последното го е закупило от лицензиарния складодържател [фирма]. „М. Ю. Г.”, Швейцария, в качеството му на „Възложител“ е придобил етиловия алкохол по фактури без акциз от „М. Ю. П. Г. - клон България”. Производител на шоколадовите изделия, обект на искането е [фирма]. Собственик на суровините (етилов алкохол), материалите и готовата продукция съгласно договор за ишлема е „М. Ю. Г.”, Швейцария, което дружество притежава суровините през целия процес на производство от тяхното заприходяване до изписването на готовата продукция. Удостоверяването на

физически произведените количества готов продукт е документирано чрез производствен ордер, в който са отразени количествата готова продукция, произведена от [фирма] в полза на „М. Ю. Г.“, Швейцария за съответния период.

Видно от изложеното при организационната структура на дружествата от групата М., всяко отделно дружество е натоварено със собствени функции, като производството се извършва от [фирма], доставките на суровините се осигуряват от „М. Ю. П. Г. - клон България“, а собственик на суровините и продукцията е „М. Ю. Г.“, Швейцария. Следователно неоснователно директорът на Агенция „Митници“ твърди, че в случая възстановяването на акциз на лице, което не е понесло данъчната тежест би довело до неоснователно обогатяване, тъй като в случая се касае за група от дружества, между които са разпределени отделни функции, но същите функционират като едно цяло с обща цел и предвид създадената от тях организация, производителят не се явява платец на акциза на вложените суровини, нито собственик на крайния продукт, но в същото време съгласно закона именно М. България Продакшън“ Е. в качеството му на производител има право да претендира възстановяване на акциза, защото именно той е лицето, което го влага в производството. Още повече пред митническите органи е било декларирано, че акцизът не е бил възстановен на друго дружество от групата М., следователно няма как да е налице неоснователно обогатяване, а точно обратното, ще е налице неоснователно обедняване на предприятията от групата М., които въпреки че влагат алкохол с платен акциз в производството на шоколадови изделия при спазване на нормативните изисквания, търпят отказ от правото на възстановяване поради организационната си структура.

В закона липсва нормативно изискване фактурите за платен акциз да са издадени на лицето, което иска неговото възстановяване. Разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от ППЗАДС също не съдържа изискване производителят да е пряк платец на акциза, за да се признае правото му на възстановяване на акциз, а в същото време цитираната разпоредба сочи, че именно производителят е субектът на правото на възстановяване. Следователно, след като е изпълнено изричното изискване акцизът за вложените в производство акцизни стоки да е платен и крайният продукт да е реализиран, което в процесния случай е удостоверено с законоустановените документи и не е спорно между страните, то следва извод, че материално-правните изисквания на чл. 22, ал. 3, т. 4 и чл. 22, ал. 6 от ЗА са изпълнени по отношение на [фирма], което е производител на хранителни продукти (шоколадови изделия), вложило е в тях закупеният с начислен акциз етилов алкохол, който не надвишава 8,5 л. чист алкохол на 100кг. от шоколадовите изделия и искането е подадено след реализация на хранителните продукти.

Предвид изложеното на [фирма] следва да се възстанови претендираният акциз в размер на 168 551,88 лв., тъй като последното е представило в хода на производството пред митническите органи всички изискуеми документи по чл. 8, ал. 3 от ППДАДС и именно то е субект на правото на възстановяване на

акциз съгласно чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 1 от ППЗАДС.

При постановяване на оспорения акт, административният орган не е съобразил юридическата структура и организация на жалбоподателя и не е приложил правилно закона, следствие на което е постановил едно незаконосъобразено решение, което подлежи на отмяна.

Административната преписка следва да се изпрати обратно на административния орган, който следва да се съобрази с изложените мотиви от настоящата съдебна инстанция относно тълкуването и прилагането на закона във връзка с подаденото искане за възстановяване на акциз с рег. № ИВ-22-3-5-36/32-122293/27.04.2020г. от [фирма] и при съобразяване с мотивите на настоящото решение относно приложението на чл.22, ал.3, т.4 от ЗАДС да възстанови претендирания акциз в размер на 168 551,88 лв.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК във връзка §2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските. С оглед изхода на спора и своевременно заявеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, в полза на [фирма] следва да се присъдят разноски, в размер на 5 450 лв., представляващи платена държавна такса по сметка на АССГ -50 лв. и договорено и платено по банков път адвокатско възнаграждение, с включен ДДС, за производството пред Административен съд София-град, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК, фактура № [ЕГН]/11.01.2021 г., издадена от адвокатското дружество и банково извлечение за получено плащане в размер на 5400 лв., от които 4500 лв. адвокатско възнаграждение и 900 лв. начислен ДДС. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение настоящият състав преценява като неоснователно. В случая жалбоподателят е заплатил адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в производство пред настоящата инстанция, в размер на 4500 лева, без ДДС, който размер съобразно материалния интерес на правния спор, не надвишава съществено предвидения минимален размер в чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлизащ на сумата от 4 215,51 лв., като върху договорения размер се дължи и данък добавена стойност, съгласно § 2а от ДР. Този размер на адвокатското възнаграждение отговаря на фактическата и правна сложност на спора и осъществения обем процесуално представителство от адв. П..

На ответника не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, вр. чл. 27, ал.4 от

ЗАДС, Административен съд София град I отделение, 20 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] Решение за отказ за възстановяване на акциз № РВА-5800-184/32-183993 от 29.06.2020 г., на с.д.директор на Териториална Дирекция Югозападна, потвърдено с Решение № Р-533/32-306543 от 20.10.2020 г. на директора на Агенция Митници, с което е отказано възстановяване на платен акциз за етилов алкохол в размер на 168 551,88 лв. по искане с рег. № ИВ-22-3-5-36/32-122293/27.04.2020г.

ВРЪЩА преписката на директора на Териториална Дирекция Югозападна за ново произнасяне по искане за възстановяване с рег. № ИВ-22-3-5-36/32-122293/27.04.2020г. по описа на митница Югозападна, подадено от [фирма], ЕИК[ЕИК], съобразно указанията, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата от 5 450 (пет хиляди четиристотин и петдесет)лева, разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: